

τοῦ συμβαλεῖν αὐτῷ, λόγους τε ἡρώτησε καὶ μάλα Ἱερούς,
 περὶ ἀγαλμάτων καὶ τῆς ὁσιωτάτης θεραπείας καὶ τῆς τῶν
 θεῶν προνοίας, τῶν τε κατ' οὐρανὸν ὄντων καὶ τῶν περὶ
 τὴν γῆν ἐπιστρεφομένων, ἃλλα τε πολλὰ τοιαῦτα ἐπύθετο,
 5 ὁ δὲ Πυθαγόρας, οἷος ἦν, ἐνθέως σφόδρα καὶ μετ' ἀλη- 216
 θείας πάσης ἀπεκρίνατο καὶ πειθοῦς, ὥστε προσαγαγέσθαι
 τοὺς ἀκούοντας, τότε ὁ Φάλαρις ἀνεφλέχθη μὲν ὑπὸ ὀρτῆς
 πρὸς τὸν ἐπαινοῦντα Πυθαγόραν Ἀβαριν, ἡγρίαινε δὲ καὶ
 πρὸς αὐτὸν Πυθαγόραν, ἐτόλμα δὲ πρὸς τοὺς θεοὺς αὐτοὺς
 10 βλασφημίας δεινὰς προφέρειν καὶ τοιαύτας οἵας ἂν ἐκεῖνος
 εἶπεν. ὁ δ' Ἀβαρις πρὸς ταῦτα ὡμολόγει μὲν χάριν Πυθα-
 γόρᾳ, μετὰ δὲ τοῦτο ἐμάνθανε παρ' αὐτοῦ περὶ τοῦ οὐρα-
 νόθεν ἡρτῆσθαι καὶ οἰκονομεῖσθαι πάντα ἀπ' ἄλλων τε
 πλειόνων καὶ ἀπὸ τῆς ἐνεργείας τῶν Ἱερῶν, πολλοῦ τε ἔδει
 15 γόητα νομίζειν Πυθαγόραν τὸν ταῦτα παιδεύοντα, ὃς γε
 αὐτὸν καὶ ἔθαύμαζεν ὡς ἂν θεὸν ὑπερφυῶς. πρὸς ταῦτα
 Φάλαρις ἀνήρει μὲν μαντείας, ἀνήρει δὲ καὶ τὰ ἐν τοῖς
 Ἱεροῖς δρώμενα περιφανῶς. ὁ δ' Ἀβαρις μετῆγε τὸν λόγον 217
 ἀπὸ τούτων ἐπὶ τὰ πᾶσι φαινόμενα ἐναργῶς, καὶ ἀπὸ τῶν
 20 ἐν ἀμηχάνοις, ἦτοι πολέμοις ἀτλήτοις ἢ νόσοις ἀνιάτοις ἢ
 καρπῶν φθοραῖς ἢ λοιμῶν φοραῖς ἢ ἄλλοις τισὶ τοιούτοις
 παγχαλέποις καὶ ἀνηκέστοις παραγιγνομένων δαιμονίων
 τινῶν καὶ θείων εὔεργετημάτων ἐπειράτο συμπείθειν, ὡς
 ἔστι θεία πρόνοια, πᾶσαν ἐλπίδα ἀνθρωπίνην καὶ δύναμιν
 25 ὑπεραίρουσα. ὁ δὲ Φάλαρις καὶ πρὸς ταῦτα ἡναισχύντει
 τε καὶ ἀπεθρασύνετο. αὐθὶς οὖν ὁ Πυθαγόρας, ὑποπτεύων
 μὲν ὅτι Φάλαρις αὐτῷ ράπτοι θάνατον, ὅμως δὲ εἰδὼς
 ὡς οὐκ εἴη Φαλάριδι μόρσιμος, ἐξουσιαστικῶς ἐπεχείρει
 λέγειν. ἀπιδῶν τὰρ πρὸς τὸν Ἀβαριν ἔφη, ὅτι οὐρανόθεν